Gezamenlijke algemene beschouwingen van GroenLinks en PvdA Aalsmeer

Interviewer:
Ik zit in de raadszaal van Aalsmeer. Vandaag niet om enkel en alleen cijfers of nota's door te nemen. Voor mij liggen geen stapels papier, maar verhalen. Want Aalsmeer is geen beleidsstuk, geen spreadsheet en niet **alleen** een boekhoudkundige exercitie. Aalsmeer bestaat uit mensen. Mensen met herinneringen, zorgen, dromen en hoop. Iedereen draagt iets mee. Iedereen heeft een verhaal.

En precies daarom is dit moment bijzonder. Dit is de laatste algemene beschouwing waarbij GroenLinks en PvdA apart het woord hebben. Vanaf de volgende begroting spreken we als één partij. Eén stem, omdat Aalsmeer niet vraagt om politieke schotten, maar om een gemeenschap die elkaar vasthoudt.

Vandaag laten we Aalsmeer zelf spreken.

We beginnen:

Interviewer:
Peter, jij bent politieagent. Waarom woon je eigenlijk niet meer in Aalsmeer?

Geïnterviewde (Peter):
Ik ben Peter, 32 jaar, Wijkagent. Ik ben geboren Aalsmeerder en woon nu in Almere omdat ik in Aalsmeer geen woning kon vinden of betalen. Ik werk hier, ik ken de straten, ik ben hier als er iets misgaat. Maar als mijn dienst klaar is, rij ik mijn dorp uit en ga ik weer naar Almere. Mijn kind groeit ergens anders op. Dat wringt. Ik wil niet alleen Aalsmeer beschermen, ik wil ook gewoon dat mijn kind deel kan uitmaken van mijn dorp waar ik geboren en getogen ben. Ondertussen worden er voor arbeidsmigranten hotels gebouwd. Waarom kan ik hier niet wonen?

Interviewer:
Goeie vraag. Waarom kan een politieagent, maar ook een verpleegster hier geen woning vinden? We moeten weer bouwen voor wie hier woont en werkt. Voor wie Aalsmeer draagt. Wonen is geen markt, het is **de** basis. We kunnen Aalsmeer niet veilig houden als de mensen die zorgen voor Aalsmeerders geen plek hier meer kunnen vinden. De oplossing is dat de gemeente weer grondposities inneemt. Wonen is geen markt of verdienmodel, wonen is een recht.

Interviewer:
Marianne, jij geeft les in Kudelstaart. Wat hoor jij van je leerlingen over wonen in Aalsmeer?

Geïnterviewde (Marianne):
Ik ben Marianne, 34, lerares op de basis school Samen 1. Mijn leerlingen weten dat ze straks waarschijnlijk niet in Aalsmeer kunnen blijven. We werken aan hun toekomst. We leren ze rekenen, schrijven en samenwerken, maar waarschijnlijk is die toekomst niet hier. Ik maak mij zorgen waar mijn kinderen kunnen gaan wonen als ze later groot zijn. Ze hoeven van

mij helemaal geen paleis, maar gewoon een thuis in de buurt. Zodat ze op zondag nog even bij ons binnen kunnen lopen. Weet jij of mijn kinderen later hier nog in de buurt kunnen wonen?

Interviewer:
Als de gemeente doet wat ze de afgelopen jaren hebben gedaan, dan kunnen jouw kinderen hier niet wonen als ze groot zijn. Dat is precies wat wij bedoelen als we zeggen dat wonen het fundament is. Wonen is de plek waar de gemeenschap begint. Waar verhalen doorgaan. Waar Aalsmeer zichzelf overeind houdt. Er moeten zo snel als mogelijk minimaal 500 sociale woningen erbij .

Interviewer:

Jan, jij werkt op Schiphol toch? Hoe is dat om te werken en te leven met al dat lawaai om je heen?

Geïnterviewde (Jan):
Ik ben Jan, Douane beambte 43 jaar. Ik werk vaak ’s avonds en ’s nachts en slaap dan overdag, maar dat lukt mij niet zo goed meer. Door de herrie kan ik
niet slapen. Mijn kinderen gaan om 7 uur naar bed en hebben elke er elke nacht last van. De vliegtuigen komen hier laag over. Soms vraag ik mij af het nu niet simpelweg teveel is. Mijn kinderen denken al dat het normaal is, maar dat is het niet. Als
we ze s’ochtends naar school brengen vragen ze wat ze ruiken. Kerosine. We vragen niet veel. Rust, schone lucht en een nacht die stil is. Ik hou van vliegtuigen en van mijn werk maar het is nu te gek. Is het aantal vluchten boven Aalsmeer inmiddels niet gewoon teveel

Interviewer:
ja, het is de afgelopen jaren onevenredig hard gestegen. Rust is een recht en gezondheid is geen luxe. Een gemeente moet durven kiezen voor stilte. Handhaven wat je afspreekt. Geluid meten, grenzen stellen, en daar niet van afwijken. Want achter elke decibel zit een gezin en jouw kind kan in dit verband niet voor zichzelf kiezen. Dat betekent: 0 nachtvluchten en een halvering van het aantal vluchten en dat ze gezond kunnen opgroeien.

Interviewer:

Bert, jij zorgt al jaren voor je man. Wat vraagt dat van jou?

Geïnterviewde (Bert):
Ik ben Bert, 61 jaar. Mijn man was altijd zo verschrikkelijk sterk en is nu net met pensioen. En toen redde hij het niet meer. En dan ben opeens je het vangnet. Dat doe ik met liefde. Er komt nu zoveel op me af dat ik soms niet meer weet waar ik moet beginnen. Aan mijzelf kom ik al helemaal niet meer toe. Er zijn zoveel formulieren. Je moet blijven bellen, blijven wachten. Soms lijkt het of je pas hulp krijgt als je op instorten staat. Ik wil gewoon iemand die even vraagt hoe het met mij gaat. Wanneer wordt nu eindelijk de traplift geïnstalleerd?

Interviewer:
Mantelzorger kies je niet voor, dat ben je ineens. Zorg begint niet bij een loket, maar bij

aandacht. We moeten hulp dichtbij brengen, op tijd, in de wijk. Zo voorkomen we dat liefde uitgeput raakt. Mantelzorg is geen randverschijnsel, het is de ruggengraat van menselijkheid. Die traplift moet er gewoon volgende week komen.

Interviewer:

Ria, jij bent alleenstaande moeder en hebt het zwaar met de energiekosten. Hoe red je dat?

Geïnterviewde (Ria):
Ik ben Ria, 48 jaar, ik maak boeketten op de veiling in de ochtend,
en 's middags bezorg ik pakketjes. Ik werk hard, twee banen, maar de energierekening breekt me elk maand op. Elke keer denk ik: wat laat ik deze maand? Ik sla soms een maaltijd over maar , eerlijk voor mijn kinderen kan dat echt niet. De verwarming staat laag en daardoor is het huis vochtig. En dan hoor je dat er subsidies zijn, maar het is echt een doolhof. Ik schaam me niet, maar het voelt zo oneerlijk. Ik doe alles goed, maar toch red ik het niet. Welke toekomst is er zo voor mijn kinderen?

Interviewer:
Dit raakt me. Ik heb het boek dat alle raadsleden vorig jaar gehad
hebben van Tim ‘s Jongens gelezen: armoede uitgelegd aan mensen met geld. Niemand hoort te kiezen tussen warmte en eten. De gemeente moet niet alleen regelingen hebben, maar mensen helpen die regelingen te vinden. Hulp moet eerlijk, eenvoudig en menselijk zijn. Want duurzaamheid is pas echt duurzaam als iedereen kan meedoen. Dat betekent dat wij energiearmoede niet accepteren. iedereen moet mee kunnen
doen. Niemand mag kiezen tussen warmte en eten.

Interviewer:
Sanne, jij bent scholier. Wat vind jij van het verkeer in Aalsmeer?

Geïnterviewde (Sanne):

Ik ben Sanne, 16 jaar en ik zit in 4 HAVO. Ik fiets elke dag vanuit 't dorp, over
de Oosteinderweg naar Amstelveen naar school. Heel eerlijk: als ik ooit kinderen krijg, fietsen ze nooit over deze weg. Het is gewoon niet veilig. Auto’s snijden me af, ze rijden veel te hard, niemand kijkt op of om. Ik wil veilig kunnen fietsen en dat kan ik nu echt niet. En waarom moet ik in vredesnaam helemaal naar Amstelveen. Het is zeker omdat Aalsmeer is overgenomen door Amstelveen.

Interviewer:
Goeie vraag en ik sta een beetje met mijn mond vol tanden. Jij moet gewoon naar
de HAVO kunnen in Aalsmeer. Dan het verkeer. Verkeer is niet alleen meer asfalt. Het is de manier waarop we ruimte verdelen. Jij moet gewoon veilig over de Oosteinderweg kunnen fietsen. Nu staat daar het belang van de auto voorop ipv dat van de fietser en de wandelaar. Dat moet anders. Punt.

Interviewer:
Ulla, jij bent vrijwilliger bij KCA. Waarom vind je cultuur zo belangrijk voor Aalsmeer?

Geïnterviewde (Ulla):
Ik ben Ulla en ik woon in Kudelstaart. We doen hier in Aalsmeer zoveel moois: muziek, theater, exposities. We brengen mensen samen. Maar soms voelt het alsof cultuur wordt gezien als luxe, iets dat niet echt nodig is. Terwijl dit juist is wat een dorp ziel geeft. Mensen hebben verhalen nodig. Kunst laat ons weer zien wie we zijn. Soms lijkt het dat alle aandacht uitgaat naar de Feestweek en de pramenrace, maar ook alle activiteiten op het gebied van kunst en cultuur laten jaarlijs duizenden mensen genieten.

Interviewer:

Ja, Kunst en cultuur is ook muziekonderwijs, maar ook de bieb, fort Kudelstaart, toneel enz. het is allemaal onderdeel, allemaal belangrijk

Interviewer:
En nu over iets anders. Over economie. Over kansen. Want duurzaamheid is niet alleen kosten. Dirk, jij bent elektricien. Wat zie jij gebeuren?

Geïnterviewde (Dirk):
Ik ben Dirk, inderdaad Elektricien in Aalsmeer, Ik installeer ook warmtepompen, laadpalen en zonnepanelen. Mijn agenda zit ramvol. En dat is mooi. Ik zie kansen. Bedrijven die willen samenwerken. Zelf een jonge jongens die het vak willen leren. Maar we lopen vast als de overheid alleen maar meer regels maakt en niet met ons meedenkt. Wij kunnen Aalsmeer verduurzamen én er werk van maken. Ik groei uit mijn pand, maar een locatie vinden in Aalsmeer is lastig. Meer zwarte dozen komen er genoeg bij. Maar dan moet de gemeente ons zien als bondgenoot, niet als last.

Interviewer:
Precies. Duurzaamheid is niet alleen betalen. Het is banen, innovatie, samenwerking. Het is de toekomst. Een warmtenet bouwen doe je niet alleen in Den Haag. Dat doe je hier. Met ondernemers, installateurs, woningcorporaties en bewoners samen. Liever lokaal ondernemerschap dan nog meer zwarte dozen.

Interviewer (slotreflectie):
Acht mensen, acht verhalen.

- Peter wil kunnen wonen waar hij werkt.
- Marianne wil dat haar kinderen hier toekomst hebben.
- Jan wil rust om te leven.
- Bert wil dat zorg weer menselijk is.
- Ria wil warmte zonder angst voor de rekening.
- Sanne wil veilig kunnen fietsen.
- Ulla wil dat cultuur telt.
- Dirk wil kunnen ondernemen

Maar eigenlijk hoorde ik steeds hetzelfde. En in alles hoor ik één verlangen: maak van Aalsmeer weer een gemeenschap. Geen optelsom van belangen, maar een plek van mensen.

Ze vroegen niet om meer winst of meer bezit. Ze vroegen om rust, nabijheid, fatsoen. Om een plek in hun Aalsmeer/Kudelstaart.

En daarom is dit de laatste algemene beschouwing van GroenLinks en PvdA apart voor de gemeenteraadsverkiezingen. Want sociale rechtvaardigheid en klimaatrechtvaardigheid horen bij elkaar. Aalsmeer heeft één beweging nodig die zegt: we luisteren en vooral we handelen. Het kan best wel.

Afsluitende alinea:
Aalsmeer verdient een gezonde leefomgeving, en dus stilte in de nacht en schone lucht, betaalbare huizen, snelle zorg dichtbij, veilige fietspaden, ruimte voor ondernemers, warmte in huis, en cultuur die verbindt. En dat begint bij één keuze: dat we elkaar blijven zien. Als één gemeenschap. Eén toekomst. Eén stem.